בראתי יצר הרע ובראתי לו

תורה תבלין

TORAH TAVLIN

לע"נ ר' אברהם יוסף שמואל אלתר בן ר' טובי' ז"ל ורעיתו רישא רחל בת ר' אברהם שלמה ע"ה קורץ

MONSEY EDITION

פלג המנחה ע"ש– 6:29
הדלקת נרות שבת – 7:38
זמן קריאת שמע/ מ"א – 8:47
זמן קריאת שמע /הגר"א – 9:33
סוף זמן תפילה/להגר"א – 10:42
שקיעת החמה שבת קודש – 7:55
מוצש"ק צאת הכוכבים – 8:45
צאה"כ / לרבינו תם – 9:07

(Courtesy of MyZmanim.com)

Torah Tavlin Publications
34 Mariner Way, Monsey,
NY © All Rights Reserved

TORAH TAVLIN
IS ALSO AVAILABLE
ONLINE TO VIEW ARCHIVES,
STORIES, ARTICLES OF INTEREST
OR TO SUBSCRIBE TO RECEIVE
THIS TORAH SHEET WEEKLY.
WWW.TORAHTAVLIN.ORG
OR SEND AN EMAIL TO
SUBSCRIBE@TORAHTAVLIN.ORG

פרק ו' דאבות

שבת קודש פרשת שופטים – ב' אלול תשפ"ו
Shabbos Kodesh Parshas Shoftim - August 15, 2026

טיב התבלין

מאת הגה"צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א, ר"י שער השמים ירושלים עיה"ק

והגד לך ושמעת ודרשת היטב והנה אמת נכון הדבר נעשתה התועבה הזאת בישראל ... (יז-ד) – השפעה שלילית מכל חטא קל

איתא במדרש (במדבר רבה פרשה כ אות כג): 'כל מקום שנאמר 'העם' לשון גנאי הוא, וכל מקום שנאמר 'ישראל' לשון שבח הוא' עכ"ל. לאור זאת יש מקום להקשות למה נאמר במקרא שלפנינו 'נעשתה התועבה הזאת בישראל' וכי אלו שנכשלו בעוון עבודה זרה לחשובים ייחשבו?! ולמה לא יהיו נקראים 'העם'?

אולם ידוע הוא הפתגם שאמרו **הגה"ק מהרי"ד מבעלזא זי"ע**, שכאשר יהודי בוורשא לובש מלבוש עם כפתורים (שהיה אז לבוש המתחדשים) אזי יהודי בפאריז משתמד רח"ל. כי כל עם ישראל הם כגוף אחד, וכאשר יש מום קטן בראש, הוא עושה רושם עצום בשאר אבריו... זהו שאמר הכתוב שאם 'הֻגַּד לך ושמעת' שהשפלים שבעם נכשלו בעוון עכור ופחות, תבין ש'נעשתה התועבה הזאת בסיבת ישראל' – החשובים שבעם, כי הם נכשלו בחטא קל, והיא שגרמה להפחותים לעבור על עוון חמור.

והדברים מבוארים בהרחבה **בספר הקדוש 'היכל הברכה' להרה"ק מקאמרנא זי"ע** (פ' שלח), שכתב: 'על פי הידוע **ממרן הר"י בעל שם טוב**, כשהצדיק עושה חטא קל גורם לאיש פשוט חטא חמור, כידוע שפעם אחד ראה [**הבעש"ט** בעצמו] אחד מהמוני עם שחילל שבת, והיה מתאנח מאוד על זה באיזה ענין חילל הוא שבת שיראה את זה מחלל שבת, והראו לו מן השמים ששימש עצמו עם תלמיד חכם שנקרא 'שבת', ובזה נחשב לאיש כמותו חילול שבת. וכן אירע פעם אחד לתלמיד שהיה יושב בליל ט' באב אחר חצות לילה, והיה מייחד יחודים וכותב רזין דאורייתא, כי היה נדחה, וגם ברית מילה היה ביום זה, על כן הקיל לעצמו והסיח דעתו מן אבילות, ונכנס לתחום אותו הרשע, והשיג גבולו של ס"ם הרשע, על כן התגרה בו הרשע באותו שבוע, והביאו לידי כעס גדול, וגרם בכעסו שרשע אחר תחב סכין בבטן רשע כמותו והרגו. ואמר לו מרן שכל זה גרם הוא, ועשה תשובה גם על זה', עכ"ל. וכך כתב הרה"ק מדינוב בספה"ק 'בני יששכר' (מאמרי תשרי מאמר ד' אות ו) וז"ל: 'מקובל בידינו מאת **תלמידי הבעל שם טוב זללה"ה**, אפילו הצדיק כשרואה איזה עבירה באיזה אדם, הנה זה ודאי אינו במקרה ... וספרו מתלמידי הבעל שם טוב, שאירע שראה באחד שחילל שבת בפרהסיא, ועמד משתומם למה הראוהו כזאת, ופשפש במעשיו דעל כרחו יש בו עוון כזה, פשפש ומצא ששמע מקרוב זילותא דתלמיד חכם שנקרא 'שבת' כאמרו בזוהר, ושתק, עכ"ל. הרי לך מדבריהם שאם הצדיק נכשל בחטא קל הוא גורם בכך שאיזה אדם פחות יכשל בחטא חמור ר"ל. ואז מסבבים מן השמים שיראה הצדיק זה החטא, ויכיר שהוא זה שגרם לכך ע"י חטאו הקל, ומתוך כך יתעורר לשוב על חטאו הקל, ובכך יעורר תשובה גם במי שעבר בסיבתו על החמור...

וצריכים לדעת שהדברים לא נאמרו רק כלפי הצדיקים האמיתיים, שכן גם אלו שאינם צדיקים גמורים, נחשבים הם כצדיקים לעומת אלו הפחותים מהם, וכשהם נכשלים בחטא קל, הם גורמים ג"כ שהפחותים מהם יכשלו בחטאים חמורים.

אלו הדברים צריכים לשמש כחיזוק לאדם כשהיצר מפתהו לעבור על אחת מהמצוות חלילה, כי אחת מפיתויו הוא שמדובר רק ב'חטא קל', ומלבד מה שיש להשיב לו שאסור לדוש גם ב'חטא קל', צריכים גם להשיב לו שבאמת לא מדובר רק ב'חטא קל' כיון שזה החטא יש לו גם תולדות, ומי יודע כמה דורות הוא יכול להוליד, כי רבות הם המדרגות שיש בנפשות ישראל, וכשהצדיק חוטא הוא גורם מכשול לזה שהוא במדריגה פחותה הימנו, וחטאו של אותו בעל מדריגה נמוכה גורם גם כן מכשול לזה שהוא פחות ממנו, וכך הלאה, ועל כל תולדה כזאת יכולים לומר 'יפה כח הבן מכח האב' ר"ל, כי כל אחת חמורה יותר מחברתה, ועל כל אלו מקבל הצדיק הראשון את אחריותו, ומי יודע אם יש לדבר סוף.

עדותיך אתבונן

לימודים מאת הרב אברהם דניאל אבשטיין שליט"א, בעמ"ס שדה אברהם

כי תצא למלחמה על איביך וראית סוס ורכב עם רב ממך לא תירא מהם ... (כ-א) – בענין האופן להצלחה בעבודת ה'

פשוטו התורה מזהירנו שלא יהיה ירא כשיוצא מלחמה. אמנם כתב **רבינו יונה** (**שערי תשובה** ג', ל"ב) שפסוק זה הוא המקור מצות הבטחון בהשי"ת והאיסור של "לא תירא מהם", אינו בדוקא כשיצא למלחמה, אלא בכל צרה שאדם נמצא בו, אסור לו להיות פחד, וצריכים רק לבטוח בהשי"ת, כי ישועתו קרובה לבא.

אמנם המפרשים מבאר כוונת הקרא באופן אחר, שכוונת הקרא איירי במלחמת היצר. שהתורה הקדושה מזהירנו שלא לירא מהיצר הרע. דכמו כשאחד יוצא למלחמה, הטעם שאפשר שיהיה ירא מן האויב, היינו משום שחושב שאין ביכלתו לנצח כנגדו, שהאויב קשה ממנו. שאם אחד באמת מאמין שהוא הגיבור בארץ ואין מי שיכול לעמוד כנגדו, בודאי לא יהיה יראה מן האויב. וכ"כ לענין מלחמת היצר, שהתורה מזהירנו, שלא להיות יראה מן יצר הרע, שלא יאמר אין בי כח ללחום כנגדו, שהוא יותר קשה ממני – זהו טעות גמורה. דכמו במלחמה התורה מזהירנו שצריך להאמין בהשי"ת שהוא "כל יכול", ואין שום דבר נמנע מיכולתו של השי"ת, וע"ז גופא התורה מצוינו לנו לבטוח בה', כמו כן במלחמה זה כנגד היצר הרע צריך "אמונה" וצריך האדם להאמין שכל נסיון שיש לו – הקב"ה נתן היכולת לעמוד באותו נסיונות. ובכל מלחמת היצר – צריך להאמין בעצמו שיש לו הכח לנצח, שהקב"ה נותן הכח לנצח באותו מלחמה – וטעות לומר שהיצר הרע קשה יותר ממני.

ויש להוסיף עוד נקודה, דפרש"י: "סוס ורכב – בעיני חשובים כולם כסוס אחד", עכ"ל. כלומר שיש לדייק בלישנא דקרא, דמדוע נאמר בקרא בלשון יחיד "סוס", ולא "סוסים", דכשיוצא למלחמה בדרך כלל יש הרבה סוסים, והול"ל "סוסים", ולא "סוס". וע"ז ביאור רש"י שהוא לומר, שאפילו אם יש הרבה סוסים בעיני הקב"ה הם כולם נחשב כסוס אחת, כלומר שאין להם שום כח כלל, ואם יאמין האדם דבר זה, לא יהיה יראה מהם. אמנם י"ל כוונת הקרא באופן אחר, דהנה התורה בא ללמדנו האופן להצליח במלחמת היצר, דיש לפרש כוונת הקרא שהוא גם קאי על מלחמת היצר, א"כ י"ל שהתורה בא ללמדנו שהאופן להצליח במלחמת היצר, הוא ע"י דרגה אחר דרגה, שרק ע"י מהלך של מעט מעט שייך להצליח, אבל אם אחד קופץ למדריגה גבוה לא שייך להצליח באופן כזה, כמו שא"א להרוג כל הסוסים של האיוב בבת אחת, לא שייך להצליח באופן כזה, כ"כ במלחמת היצר צריך לילך במדריגה אחר מדריגה, ורק עי"ז שייך להצליח. ואם אחד באמת מכיר שזהו האופן להצליח בעבודת ה', לא יהיה יראה מן היצר הרע, שאפילו אם נראה שקשה לעמוד כנגד, דבמהלך זו של דרגה אחר דרגה שהוא האופן להצליח שייך לעמוד כנגד.

On behalf of thousands of Shomer Shabbos Jews - www.chickensforshabbos.com - The charity that simply helps families of Melamdim, Agunos and Grushos in Eretz Yisroel at ZERO expense

הלכה למעשה

מאת הגאון מו"ר הרב ברוך הירשפלד שליט"א, ראש כולל עטרת חיים ברוך, קליבלנד הייטס

A SERIES IN HALACHA
LIVING A "TORAH" DAY

Monetary, Interpersonal Laws and Din Torah (75)

Monetary Laws. In the series we started last week discussing monetary topics relevant to the *Yom Tov* of *Sukkos*, we explained the way to buy the *Arba Minim* so that it correctly belongs to the buyer and he fulfills the requirement of "לכם" (owning items of *mitzvah*) which is required on the first two days of *Sukkos*. [This year when the first day of *Yom Tov* is on *Shabbos* and we don't take *Lulav and Esrog*, it is relevant for the second day.] Let us continue with this monetary requirement of "לכם".

Partnership. If two or more people jointly buy a set of *Arba Minim* for the sake of the *mitzvah*, they can both [or all] be *yotze* one after the other. Since it was purchased for the sake of the *mitzvah*, each "partner" agrees that it should belong to each one completely when he picks it up for the *mitzvah*. In this case there is still a preference for each partner to say to the other as he lifts it up that he is clearly gifting the set to the other as a present with a condition to return it (מתנה על מנת להחזיר) as explained in **Mishna Berura** (1). I remember one year when a few *talmidei chachamim* did this as they could not afford to buy it separately. In our case of partnership, there would be a preference that each should *daven* at a different *minyan* at a different time so that each one will be able to to do the נענועים - the appropriate shaking of the four *minim* - during the reciting of *Hallel* (2).

Using Another's Arba Minim. If one needs to fulfill the *mitzvah* with another person's set, he can ask him to give him a מתנה ע"מ להחזיר. Then it is deemed "owned" by the receiver if he gives it back afterwards, when the original owner needs it. Although it is better to speak out clearly that it is a מתנה ע"מ להחזיר, if he did not, it's like he said it since that's what people do in such circumstances (3). When one returns the *lulav* set to the owner, it must be returned in a transactional manner by giving it back into the hands of the owner, not just putting it down somewhere (4). In fact, some *Poskim* (5) hold that he should say, "I am gifting this set back to you to be yours forever." The **Shaar Hatziyon** (6) argues that it is enough just to give it back into his hands without saying anything. It is assumed that he is giving it back in a valid way to become his forever.

(1) משנ"ב תרנח:לב (2) שם:מב (3) או"ח שם:ד,ה (4) ע' ביאור הלכה רמח:ג מיוסד על רמ"א תרנח:ה (5) פמ"ג אשל אברהם תרנח:יב, מחצית השקל שם:ו (6) שם:כה

בין הריחיים – תבלין מדף היומי – חולין קו.

"נטילת ידים לחולין- משום סרך תרומה" - The *Gemara* says, the רבנן instituted נטילת ידים before eating לחם חולין because of סרך תרומה ועוד משום מצוה. Abaye says, "מצוה לשמוע דברי חכמים". **Rashi** explains, the רבנן were מתקן that by touching תרומה, we treat our hands as if they are (שני) טמא and must be washed. In order to keep the כהנים in the habit of washing before they eat תרומה, we were מתקן (even for ישראלים) to always wash prior to eating חולין as well. **תוס'** [ד"ה מצוה] asks: why is listening to the דברי חכמים a separate מצוה? It is the רבנן who say to wash for חולין because of סרך תרומה, so it is really one reason? תוס' answers, it is really 2 reasons. 1- Because of סרך תרומה. 2- Because of נקיות.

The *Mishnah* [שבת יד.] says: unwashed hands are פוסל תרומה because "הידים עסקניות הם". **Rashi** explains, the reason is for נקיות. Since one's hands are always active, it is likely he touched parts of his body that are unclean and it would be a גנאי for תרומה to be handled by unclean hands as it is מאוס. So, we were מתקן that hands should be considered טמא and thus must be washed prior to eating תרומה. Rashi brings from his "רבותינו" a different reason for this תקנה due to the concern that one's hands are actually טמא. Rashi asks 3 קשיות on this פשט and says "לא נהירא". **רבינו חננאל** [שם] and the **רמב"ם** [פירוש המשניות זבים ה-יב] explain like "רבותינו" that it's a חשש the hands were actually טמא.

The **שו"ע** [או"ח קס"ד,ב'] says, if one is in middle of his סעודה and realizes that he touched parts of his גוף that are normally covered, he must wash his hands again with a ברכה. The **משנ"ב** brings the **מהרש"ל** that one does not make a ברכה again and is מכריע that if one touched a מקום מטונף ממש, or went to he בית הכסא (גדולים), he makes another ברכה. If one just touched a part that is usually covered or went to the בית הכסא (קטנים), he washes again, but without a ברכה. In **ביאור הלכה** he brings the **פרי מגדים** that this הלכה is תלוי in our מחלוקת between רש"י and רבותינו. According to רש"י, one would need to make a new ברכה since נקיות is the עיקר טעם why we wash for תרומה (hands are עסקניות and probably touched מקום מטונפת). But according to רבותינו (and the רמב"ם) one would not need to make a new ברכה because the original תקנה was for a חשש maybe one touched a ראשון לטומאה so his hands are a שני and because of סרך תרומה we wash for חולין as well. But if one is sure and was careful not to touch טומאה but only touched a מקום מטונף in middle of his סעודה, he should not have to make a ברכה. The ביאור הלכה finds it difficult that the שו"ע would not *pasken* like the רבותינו, רמב"ם, ר"ח and therefore argues on the understanding of the **פרי מגדים**. ע"ש.

The **שו"ע** [או"ח קנ"ח,י'] says even though the שיעור for נטל"י is a רביעית, one should wash with a lot of water. Because ר' חסדא said "אנא משאי מלא חפני מיא ויהבו לי מלא חפני טיבותא" - I washed with a lot of water and was given a lot of טובא. The **משנ"ב** says even so, לכתחילה it is better not to wash like this for this reason, because it would be ע"מ לקבל פרס. Rather one should do everything לכבוד השי"ת and the שכר will come ממילא. If one is זהיר in this practice yet doesn't receive עשירות, it is because "מעשיו מעכבין".

הוא היה אומר

R' Yitzchok Elchanan Spektor *zt"l* **(Be'er Yitzchok)** would say:

"*Dovid Hamelech* wrote: 'תורת ה' תמימה משיבת נפש' (תהלים יט-ח) - *'The law of Hashem is perfect, comforting the soul.'* Likewise, the *Torah* tells us: 'תמים תהיה עם ה' אלקיך' - *'Be wholehearted (perfect) with Hashem, your G-d.'* The connection between the two teaches us that 'ישראל ואורייתא חד הוא' - *Bnei Yisroel* and the *Torah* are one. Just as a *Sefer Torah* is invalid if even one letter is missing, so too, *Bnei Yisroel* is incomplete when even one Jew strays from *Torah*."

A Wise Man would say: "The truth does not change according to our ability to stomach it."

**Printed By: Quality Printing
Graphic Copy & Printing
(845)352-8533**

Shouldn't ONLY ד' get our attention the whole Tefila?

אדון עולם ——— עלינו/קדיש

Mazel Tov to the Idel and Kravetz Families on the Chasuna of their children, Shua and Yakira נ"י. May they be zoche to build a bayis ne'eman b'Yisroel לשם ולתפארת

מעשה אבות .... סימן לבנים

ובאת אל הכהנים הלוים ואל השפט אשר יהיה בימים ההם ודרשת והגידו לך את דבר המשפט ... (יז-ט)

A true *Rav* recognizes that giving a *Halachic* ruling isn't about saving face or appearing knowledgeable, it's about rendering the absolute truth of the *Torah*. Unlike secular professions where people might feel compelled to project certainty to maintain professional credibility, a *Rav* knows that a incorrect ruling carries spiritual consequences.

One year, a few days before *Pesach*, **R' Yaakov Kamenetsky *zt"l***, needed to take a specific medicine and wanted to be entirely certain about the precise nature of its ingredients. Looking closely at the label, he spotted a complex chemical term and based on a logical deduction about the substance's Latin root, he reasoned that he understood what the compound was. Still, when it came to making a decision that required absolute certainty, R' Yaakov refused to rely solely on his own assumptions. He decided to walk down to the local pharmacy to double-check with a professional.

At the store, R' Yaakov presented his question to the practitioner behind the counter. The pharmacist took the query seriously and began pulling heavy reference manuals and trade books from the shelves. For a long stretch of time, the man flipped through index after index, searching for the exact compound. Yet, as the minutes ticked by, it became increasingly obvious from the pharmacist's hesitant body language that he wasn't finding the information. Eventually, the pharmacist closed the final volume, turned to R' Yaakov, and confidently declared that the medicine was completely fine to use.

R' Yaakov thanked the man politely and left, but he saw right through the interaction. It was clear that the pharmacist had simply been too embarrassed to admit he didn't know the answer. In his line of work, confessing ignorance felt like a blow to his professional standing, so he offered a reassuring answer instead of an honest one.

Reflecting on the moment afterward, R' Yaakov pointed out to his *talmidim* that this encounter highlighted the profound difference between a secular professional and a true *Torah* authority. A professional often feels pressured to produce a quick, authoritative answer at all costs to protect their reputation, even if they have to invent something. A true *Rav*, however, carries a sacred responsibility where guessing is simply never an option.

To illustrate his point, R' Yaakov shared a story about the **Beis Halevi, R' Yosef Dov Halevi Soloveitchik *zt"l***, from the time he was first appointed as the chief rabbi of the city of Brisk. The *Beis Halevi* was renowned across Europe as a towering genius whose depth of learning was practically unmatched, and the community was thrilled to have such a brilliant leader. Shortly after his arrival, a member of the town came to him with a particularly difficult question. The new *Rav* listened intently, paused, and then simply said, "I don't know." The questioner was stunned, but assumed it was just a rare oversight. Soon after, another resident brought a second issue to the rabbinical court, and to everyone's utter shock, the *Beis Halevi* gave the exact same response: "I don't know." When it happened a third time, panic began to spread among the city leaders. The town notables quickly gathered for an emergency meeting to figure out what to do. They argued that while he might be a brilliant scholar capable of giving deep *lomdish shiurim*, a community needed a practical authority who could actually answer everyday questions and provide clear rulings. Regretfully, they decided they had no choice but to ask their newly hired rabbi to step down.

A delegation of prominent leaders walked to the *Beis Halevi's* home to gently break the news and express their deep disappointment. Hearing their concerns, the *Beis Halevi* didn't get defensive; instead, he smiled warmly and reassured them. He explained that there was no need to worry and that, moving forward, he would readily address all of their future questions.

He then revealed his true intention: he had intentionally held back his answers to establish a vital principle right at the start of his tenure. He wanted both the community and himself to know, beyond a shadow of a doubt, that if a moment ever came where he truly did not know an answer, he would never let pride or embarrassment push him into guessing.

For a true authority, admitting "I don't know" isn't a sign of weakness but the ultimate proof of integrity and responsibility.

תורת הצבי על הפטרות

DEEP, PENETRATING ANALYSIS OF THE WEEKLY HAFTORAH

עורי עורי לבשי עוז ציון ... (ישע' נב-א)

The fourth *Haftorah* of consolation depicts *Yeshaya HaNavi* exhorting *Klal Yisroel* to always remain true to *Hashem* and never lose sight of their goal in this world - serving *Hashem* with complete conviction and devotion. Interestingly, the word "**עורי**" - "awaken" was used twice by the *Navi* while underscoring his point, so what is the significance of this double wording?

R' Shlomo Ephraim Luntschitz *zt"l* (Kli Yakar) explains that *Yeshaya HaNavi* had prayed to *Hashem* earlier to come to the aid of the suffering Jewish people in exile. *Hashem* responded that when *Klal Yisroel* "awakens" from their spiritual to slumber, then, and only then, will He come to their assistance and bring *Mashiach*. For *Bnei Yisroel* in exile, "awakening" to someone saying that their redemption was imminent seemed more like a fantasy than reality. Nevertheless, this "awakening" was imperative to the coming of *Mashiach* and so the *Navi* tried to get the Nation to "wake up" out of their despair and then "awaken" and redefine their priorities to reflect their old feelings of devotion to *Hashem*.

In times of uncertainty, people tend to look upward and wonder why calamities happen. They question *Hashem's* plan and seek ways to artificially alter them. They forget that *Hashem* is the master of the world and no human being will ever be able to "change His mind" on anything. However, *Hashem* has left one avenue open to try an influence His decision - the awe-inspiring power of *teshuva*.

מחשבת הלב

CONCEPTS IN AVODAS HALEV FROM THE FAMILY OF R' CHAIM YOSEF KOFMAN ZT"L

לבלתי רום לבבו מאחיו ולבלתי סור מן המצוה ימין ושמאול למען יאריך ימים על ממלכתו ... (יז-כ)

The *Torah* dictates that the Jewish monarch, the *melech* of *Klal Yisroel*, must have a *Sefer Torah* present with him at all times, lest he become too haughty. The **Ramban** notes that herein lies a *remez* regarding the *issur* of *ga'avah*, if even the king must stay far away from this terrible *middah*, then most certainly common folk must do so as well. The **Sefas Emes** asks: why did the *Ramban* have to wait until this *parsha* to point this out? Earlier (8:11:17), the *Torah* already admonishes us in a similar vein: "השמר לך פן תשכח את ה' אלקיך... ורם לבבך ושכחת את ה' אלקיך... ואמרת בלבבך כחי ועצם ידי עשה לי את החיל הזה". The *Torah* warns that a person who is doing well financially must be vigilant not to forget *Hashem*, *ch"v*, and claim that it was their own wisdom and smarts that earned them their wealth. What did the *Ramban* see here beyond what was already stated in *Eikev*?

The *velt* answers with a sadly comical story. There was once a *gabbai* who overheard a *chashuva, "mizrach-vant"* type of fellow *davening* and deeply emphasizing *Hashem's* greatness while describing how low he himself was as a person. Thinking that this fellow possessed unparalleled humility and truly felt so little of himself, the *gabbai* decided that instead of giving him *Shishi* or another honorable *aliyah*, he would just call him up for a simple, ordinary *aliyah*. After *davening*, the distinguished *anav* was furious and approached the *gabbai* demanding an explanation. The *gabbai* excused himself and said, "I overheard your beautiful *davening*..." to which the man replied, "You're right. In relation to *Hashem*, I am nothing. But *yenem*, the other guy? He is *mamash* nothing compared to me!" This explains why both warnings are needed. In *Parshas Eikev*, the *Torah* warns against "'ושכחת את ה" but a separate warning was still needed here in *Shoftim* regarding a fellow *Yid*: "לבלתי רם לבבו מאחיו". This teaches us the vital importance of both *bein adam laMakom* and *bein adam lachaveiro*. As *Elul* commences, let us, *b'ezras Hashem* and with much *siyata dishmaya*, work on both, living a life of true *shleimus* and honesty.

משל למה הדבר דומה

שפטים ושטרים תתן לך בכל שעריך ... (טז-יח)

משל: A young man got married, drawing family from far and wide. Among the guests was a distant uncle who was completely disconnected from his Jewish heritage. Set in his secular ways, he had long rebuffed any attempts to bring him closer to Judaism. During the wedding, a warm and perceptive *Rosh Kollel* noticed the uncle. Determined to awaken the man's dormant soul, the rabbi purposefully drew him into the center of the dancing. The uncle felt genuinely embraced, forming an instant bond with the rabbi.

Hoping to nurture this unexpected connection, the family later asked the *Rosh Kollel* to call him. The rabbi obliged, but the conversation quickly stalled. It was the month of *Elul*, and noticing a *shofar* on his desk, the rabbi had an idea. Over the phone, he blew the traditional blasts and asked if the sounds were familiar. The uncle quietly said yes, and then hung up.

Years later, at the *bar mitzvah* of the original *chosson's* son, an unfamiliar, fully observant man approached the *Rosh Kollel*. It was the distant uncle. Astonished, the rabbi asked him what had ignited his transformation. "It was the *shofar*," the uncle revealed. "Those sounds shook me to my core. I couldn't continue my old life. I grabbed onto that moment and never let go." Today, thanks to a few simple blasts, he and his entire family live beautiful, committed Jewish lives.

נמשל: *"Judges and officers you shall appoint in all your gates."* Now in *Elul*, our eyes, our ears, and our mouth are our 'gates.' The *Torah* is teaching us to set up internal judges (our conscience and *hashkafa*) and officers (our discipline and willpower) to govern what enters and exits these gates.

רגפש ....

INSIGHTFUL TORAH THOUGHTS ON THE WEEKLY SEDRA TO LEARN AND TO ENJOY BY R' MOSHE GELB

לא תטע לך אשרה כל עץ אצל מזבח ה' אלקיך אשר תעשה לך ... (טז-כא)

The *Torah* forbids planting an *Asherah* - a tree used for idol worship - next to the *Mizbeach*. While the literal prohibition against planting idolatrous trees near an altar seems distant from modern daily life, its broader message remains painfully relevant: we must not mix the profane with the sacred. Unfortunately, this blend of the holy and the secular creeps into even our vibrantly *frum* world. Consider *neginah* (song), one of *Klal Yisroel's* most elevated spiritual tools. The **Vilna Gaon *zt"l*** teaches that the *heichal* of *neginah* in *shamayim* sits right alongside the *heichal* of *teshuvah*. Through a pure, holy *niggun*, a person can reach immense spiritual heights, stirring joy and yearning for closeness to *Hashem*. Yet today, this sacred tool has been hijacked. Under the thin guise of Hebrew or *Yiddish* lyrics, musical styles drawn from the lowest cultural elements have infiltrated our *simchos*, cars, and personal devices. Non-Jewish music frequently serves as wedding intros. Dance floors, once reserved for the exalted *mitzvah* of rejoicing with a *chosson and kallah*, often resemble wild disco clubs, filled with rowdy gyrating that expresses everything except spirituality. Is this not planting an *Asherah* tree in the middle of the *Bais HaMikdash*?

A respected *yeshivah mashgiach* once shared that while visiting a *kiruv* camp, he learned they had a *psak* allowing music during the Three Weeks due to their unique atmosphere. Upon hearing the song selection, he remarked that he fully understood the ruling: modern music reflects the tragedy of *galus* so deeply that listening to it is entirely fitting for mourning the *Churban*.

In another instance, an ostensibly *heimish* musician played heavy electronic club music at a wedding despite explicit instructions not to. When confronted by the *baal simcha*, he answered, "What should I do? I have a reputation to uphold!" It is tragic when an unrefined musician whose life revolves around a keyboard dictates the spiritual atmosphere of a Jewish celebration.

As *Elul* and the season of *teshuvah* arrive, let us be *mischazeik* ourselves. We must purge such music from our playlists and *simchos*, removing all modern *"Asherahs"* from our lives so we may approach *Hashem* pure, clean, and ready for forgiveness.